

Nada Matičič

STAREC

Novica me je prizadela povsem nepričakovano. Rečeno mi je bilo bolj mimo-grede, saj tudi direktor ni hotel bogve kako poudarjati svoje odločitve: Veš, Andrej, mislil sem, da je že čas in sem predlagal... kar na temnem in ozkem hodniku med pisarnami. Ne vem, kako sem se potem vrnil za svojo mizo in kaj sem počel z računalnikom, delovni dan se je pač nadaljeval kot vsi dopoldnevi, natrpani s strankami, kolegi, tajnicami in šefi... ja, s šefi, kar bom vsak čas postal tudi sam. Vodja oddelka! Omotično sem se gibal in nenehno pogledoval na uro. Da bom sam, prost in mi bo moč v miru pretehtati novo nastali položaj.

Ne bi se zgodilo – če bi po končanem delu lepo odšel domov in se z družino pogovoril o svoji, zdaj že tudi njihovi prihodnosti. Novi načrti, nov avto, prezidava hiše, vrtna lopa za ženo, mobitel... Sklenil sem, da moram tole najprej proslaviti s prijatelji. Telefonično sem jih sklical v svojo zidanico.

In vendar se nisem opil. V hrupnem veselem ozračju, kot se v takem stanju dogaja povsod, kjer se kaj slavi, mi pijača sploh ni dišala. In zato lahko mirne duše trdim, da sem se blizu polnoči najmanj okajen od ostalih usedel v avto in se odpeljal proti domu.

Cesta je bila prazna in temna. Še preden sem zapeljal na stranski odcep po bližnjici, sem moral zavirati pred osvetljeno krčmo s krčdelom razgrajajočih ponočnjakov pred njo, saj so jim hišo ravnokar zapirali. Noč je bila gosta in tako črna, da sem pomislil na mlaj. Zapeljal sem skozi gozd, ki je podnevi že kazal prva znamenja jeseni, nato pa me je spremljala gmajna do naslednjega ovinka. In tu se je zgodilo. Pred mano je najprej zavijugala postava, ki se je v žarometu spremenila v starca z belimi lasmi in brki – saj se je za hip zavrtela proti meni... Svoj omotični monolog je poudarjal s plavajočimi rokami in z okorno sekajočo in nihajočo hojo... Silovito sem pritisnil na zavoro in klel, ker jo je brezskrbno rezal kar po sredi nočne ceste. Umikal sem se na skrajni desni rob in pravzaprav sploh nisem več pazil, kaj se dogaja s starcem. Sunek, vem, da ni bil kaj posebnega, me je zrinil čez rob na travnati obrobek, od koder sem se sunkovito pognal nazaj na cesto in skozi ovinek... Ustavil sem.

Bil sem prepoten od jeze in strahu. Verjetno bolj jezen na nepredvidljivega starca sredi trde noči. In kaj zdaj? Bil sem popolnoma trezen, saj sem ga v zidanici popil le za poldrugi kozarec, sploh se nisem nalival kot prijatelji. Namesto pijače sem bil ves čas nalit s povišanjem, z napredovanjem: postal bom šef oddelka, to pa niso mačje solze... Torej, kaj zdaj? Kako se mi je treba ravnati v takem primeru? Vem, vem, a nisem storil tako. Samo čakal sem.

Da se prikaže starec. Možakar z belimi lasmi in visečimi brki, ki je bil nacejan

kot čep in je plesal po sredi ceste v trdi temi. Mislim, da ga ni voznika na zemlji, ki bi lahko v takem primeru preprečil nesrečo. Če je sploh bila? Kajpak, sunek, rahel sunek, obziren sunek. In nič več. Padec. Rahel padec, mehek padec. Padec pijanca. Ta pa se zmerom pobere. Kako že pravijo? Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne... Seveda v tisti špelunki prej se ga je nacedil in potem zakolovratil proti domu. V daljavi vidim utripati nekaj obcestnih luči, ki oznanjajo Mali log. Ta pa že spi. Najbrž je starec od tam. Torej ni imel kaj veliko poti pred seboj. Toliko, da bi se že napol trezen zavalil na posteljo. In potem bi lahko smrčal do poldneva... Torej poberi se že vendar in se prikaži! Zapeljal te bom domov. Če pa je kaj hujšega, kakšen pretres ali rana, potem greva na urgenco. Je prav tako? Prekleteo, še tega mi je treba in prav danes! Niti najmanj nisem kriv. Le kateri hudič te je pricopral ravno pred moj avto?!

Nisem se mogel premakniti, vstati. In pomislil sem, da bi imel same težave, kajti (recimo) če sem ga zares povozil do nezavesti, celo do smrti, potem... Nisem si mogel zamisliti, kaj bi lahko sploh storil. In kaj bi smel. (Prvič: Ponesrečenca ne smeš nestrokovno premikati. Drugič: Kako bi ga lahko sploh dvignil in nosil, danes nisem prav pri moči... Tretjič: kako naj ga zbašem v avto? Četrtič: Ko ga pripeljem na urgenco, me bodo temeljito sprašali. Ali mi bodo sploh verjeli? Vplete se še policija, pa smo tam... To ima lahko dolgotrajne posledice in napredovanje utegne splavati po vodi...

Za vraga se nisem mogel premakniti. Naslonil sem se na volan in čakal. Morda se le prikaže kakšen voznik in v dvojce bo laže. Špelunka je zaprta, zapeljati bi moral do naselja in koga zbuditi, seveda je vprašanje, če ima telefon... Same sitnosti.

Zapelji nazaj! mi nekaj reče. In videl boš, kaj je na stvari; ne cincaj, ne odlašaj, morda je še čas! Toda starci so lahko žilavi. Najprej bi malo zalezal, se na pol streznil, shudičal in se počasi zbasal na noge. Saj ne bi vedel, da ga je sploh kaj sunilo. Lepo bi nadaljeval svoj ples do doma.

Tako bo. Zato je najbolje, da odpelješ. Če bi se stari le prikazal, bi vedel in jaz bi imel težave, saj on ne bi bil nič kriv. Tožil bi me. Tega si *zdaj* ne morem privoščiti. Pijanec torej ne bi bil kriv, ker ni vozil. V moji krvi pa bi le kaj našli, vraga, morda sem le spil malo več in ne bi smel sesti za volan, ne vem, res ne vem... Le kdo bi mi verjel, da je plesal sredi ceste?!

Odpeljal sem. Nič se ni zgodilo. Nič nisem videl, nobenega pijanega starca ni bilo na cesti. Zbrši! Nisi kriv. Se bo že pobral... Prav zdajle je morda že na ovinku in nadaljuje s plesom. Saj je bil le *rahel* sunek. Kot bi ga bil hotel malo premakniti vstran, da bi speljal. Rahlo, rahlo – mi je zvonilo v glavi vso pot do mesta. Rahlo, rahlo – še potem, ko sem vtaknil ključ v vhodna vrata – toda ko sem prestopil prag, ko sem bil torej onkraj tistega dogodka, so me domačnost hiše, družine in bližajoče se napredovanje tako prevzeli, da sem se razjokal. Jokal sem neslišno in olajšujoče.

Žena se je premaknila v postelji, nekaj zamrmrala in spala naprej. Jaz pa sem naredil načrt.

Takoj zjutraj po zajtrku, potem ko sem se razgovoril o včerajšnjem pogovoru z direktorjem in po očitajočih vzdihih žene, češ da so mi več prijatelji kot družina, kar sem seveda sprejel z ogorčenjem, sem sporočilo, da moramo nabaviti nov avto, stari je bil res že zmanhan pa še sinočnji trk nekega neznanca na parkirnem prostoru... seveda, razumete... otroci so bili veseli, žena se je tudi potolažila, kajti od *zdaj* si bomo lahko marsikaj privoščili. Še ves teden potem sem se skrbno izmikal vsem časopisnim in radijskim kronikam...

Starca torej ni bilo nikjer več. (Ali pa se je samo potuhnil?) Šaj tudi ni moglo biti drugače, ker sem tiste tedne imel dovolj opravkov s spremembami v službi. Kar

naglo sem se privadil novi mizi in novemu kabinetu, nastopal sem samozavestno in dovolj odločno, seveda sem pazil, da mi ne bi očitali prevzetnosti. Zato sem uslužnost še podvojil. Generalni je bil nad vse zadovoljen z menoj.

Starec ni prihajal, ker nisem imel časa zanj. Če se mi je že tu in tam vrnil s svojo nihajočo hojo in belimi lasmi, sem ga takoj odmisлил ali zrinil na rob zaznav spričo nagradenih skrbi in poslov.

Toda nekoč se je le prikazal scela in tako iznenada, da sem se zdrznil. Sedel je v naslonjaču mojega delovnega kabineta, kadil pipo in se mi režal izpod belih visečih brk.

Nič ne skrb, stari, je počasi spregovoril, sej je biu samu rahu sunk... Tisti rahu je nekako pogrknil in kot bi se mu hotelo zaleteti, se je takoj opravičil: Oprost, pipa, včas se mi zaleti... Res se ne sekiraj, stari, nič ni bolel, samo praske, niti k dohtarju ni treba... Ja, ja, tista možača nas je kar metala iz svoje špelunke, od vraga baba, ti rečem... Pa smo šli, vsak po svoje... Veš, doug sem ležu in gledu zvezde, lune pa nikjer... Ti ne veš, kako je imeniten gledat zvezde, ko moliš vse štir od sebe, sred gmajne si pa še na cest... nič se mi ni dau vstat, ampak ko sem hotu tiste zvezde prštet, pa se mi ni dau, veš, v rajtengi sem biu zmerom reva... Ne vem več, kako sem se znašu pokonc, v glav me je mal brnel pa sem šu in pršu, ha, rič se ne sekiraj, živ sem, pa kaj...

Sedel sem za mizo z akti pred seboj – on me je gledal premeteno, rekel bi že kar nesramno in se sprenevedal. In potem se mi je nenadoma zavrtelo, da sem z glavo naprej udaril na kup in ga razsul. Našla me je tajnica, bila je kar močna slabost in so me odpeljali domov. Strinjali so se, da moram malo izpreči. Srce. Zdravnik: Rahel infarkt. (In starec je še pogrkaval tisti rahu sunk!) Seveda, sunek. Sunilo me je v srce.

Ko sem ozdravel, sem spet delal kot po navadi. In še obremenjen z novimi nakupi in vsa družina je veselo sodelovala. Tako delo je bilo prejkone prijetno. Starec se ni več vrnil: jaz pa se nisem vozil v zidanico po bližnjici.

Pred približno dvema mesecema smo na tem mestu poročali o prometni nesreči med zaselkoma Veliki in Mali log. Ponesrečenca 55-letnega Antona Trtnika, doma iz Malega loga, je povozil do zdaj še neznan voznik in ga pustil na cesti. Globoko nezavestnega Trtnika so pozneje našli in ga z rešilcem odpeljali na Klinični center. Izvedeli smo, da je Anton Trtnik danes podlegel poškodbam. Pobeglega voznika še iščejo.

Vsak deloven dan sem si ob zajtrku privoščil nagel prelet skozi dnevnik; če je bilo kaj posebnega, sem si prihranil za čas po kosilu. Kroniko sem kot po naključju »spregledal«, če se že nisem zataknil ob kakem mastnem naslovu. Tokrat sem se ujel za zadnjo vrsto kratke notice o pobeglem vozniku. Takoj se mi je zapičil in me ščemel v možganih skozi vso stran o gospodarskih težavah, da sem moral znova pobrskati po kroniki. Onemel sem.

Petinpetdeset? Hudiča, saj to je... Nisem domislil, znova sem bral od začetka do konca in še enkrat od konca navzgor, vsaka beseda je bila bolj moreča od druge. Pa vendar: petinpetdeset! To ne more biti moj starec! Oddahnil sem se, vrgel časopis od sebe in se odpravil v službo.

In potem je prišel. V istem naslonjaču kot zadnjič. Le da je bil zdaj brez pipe, z belimi lasmi, a brez brk in veliko, veliko mlajši. Držal se je zravnano in me nepremično gledal, da sem se pričel potiti.

»Saj sva enakih let,« sem zamrmral. »Kaj hočeš? Ti nisi tisti starec! Kaj se vmešavaš? Te je pač nekdo povozil in te pustil na cesti... Ampak jaz nisem bil, jaz ne!!«

Vpil sem in s pestjo tolkel po izi. Vstopila je tajnica in ko se me je dotaknila, sem zaslišal njen zaskrbljujoči: »Gospod Andrej!« Streznil sem se in ustrašil: Se bo ponovilo?

Ona: »Bojim se, da bi se ponovilo.«

Zasmejal sem se: »Nič se ne bo ponovilo, kar dobro se počutim, gospa Julka.«

»Ampak tolkli ste in vpili.«

»Saj, spomnil sem se neke pozabljene zadeve, pa sem potolkel od presenečenja. Staramo se, spomin nas zapušča in potem smo veseli, ko se nam znova povrne. Je tako?«

Gospa Julka je razumevajoče prikimala in tiho odšla. Jaz pa sem se znova spoprijel s »starcem«. Zdaj se je hudič pričel smejati, tiho tresajoče, oči so mu sijale od veselja; kot od nekoga, ki se zaveda, da ima nasprotnika na tleh.

Prav grodo si me zvrnil, sem ga slišal. Še dobro, da sem bil trd in se nič ne spominjam, ko so me pripeljali na kliniko. Potem sem ležal vse do danes. Davi sem umrl. Ne, to je bilo včeraj. Veš, v časopisih smrti kasnije. Jutri bo osmrtnica. Le dobro si jo oglej! Sem te, kaj? Za dva meseca. Ravno dovolj, da sem te uspaval. Nisem prihajal, nisem te hotel motiti za tvojo imenitno mizo, ampak hudičevu sem se namatral, tvoje kolo me je tako silovito treščilo ob tla, da sem si nalomil ves hrbet, hrbtenica je šla, pa menda še notranje krvavitve, niso mi povedali, umiral sem počasi in nič več nisem mogel misliti, kar je bilo odrešujoče. Prideš za mano... Ampak če je kje kaka pravica, tvoja smrt ne bo milostna. Ne sme biti. Jaz iz Onkraj to ukazujem...

Glavo sem si tiščal z dlanmi in nisem si upal več ozreti vanj. Mižal sem in ga še vprašal: »Če nisi starec, si hodil še v službo, Anton Trtnik?« (Neumnost, kako naj vem za njegov poklic!) Torej si res tisti, ki si bil povožen med Velikim in Malim logom?«

Kaj praviš? Jaz sem to, jaz, Anton Trtnik, ja. Iz Malega loga. Tako je bilo napisano. Kmalu ti bo vse jasno.

Vstal sem in se ves tresoč odpravil v tajništvo.

»Z vami ni vse v redu, kajneda, šef?«

»Ne... ja. Veste, imam nujen opravek. Ja, v zvezi s tistim iz spomina.« sem se prisiljeno zasmejal. »Danes me ne bo in tudi jutri bom še odsoten. Če bo kaj nujnega...«

»Že vem, gospod Andrej. Pozdravite se!«

»Uganili ste. Tudi na kontrolo moram.«

Zapeljal sem proti zidanici. Po bližnjici. Našel sem tisti ovinek in ustavil ob robu ceste. Prečkal sem jo in gledal v smeri prihajajočega starca. Tule je bilo, prav tule in nihče, če je pripeljal kot jaz izza ovinka, se temu Trtniku pač ni mogel povsem izogniti. Njegova smrt je bila odvisna od moči udarca, torej sem ga zadel v hrbet – toda zakaj se mi je zdel udarec tako rahel? Na karoseriji ni bilo kake hujše okvare... Zato sem zapeljal naprej do drugega ovinka tamle – zelo blizu sta si narazen – in se ustavil. Zakaj sem se ustavil?

Znova sem sedel v avto in zapeljal za drugi ovinek. Tu sem takrat čakal. Da pride povoženec? Sem se sploh zavedal, kaj počenjam? Ja, vem: Pol mene je hotelo poiskati starca, druga polovica pa mi je ukazala, naj se odpeljem. In je zmagala. Ta polovica mi je nenehno vsiljevala *rahel* udarec. Pa ni bil. Ni mogel biti, če je možakar umrl po dveh mesecih... če ne bi davi pisalo, da je bil povožen med Velikim in Malim logom, potem to ne bi bil moj starec. In ostal bi Starec v moji zavesti do smrti. Najbrž bi me občasno prihajal motit, a to bi bilo tudi vse.

Glavo sem naslanjal na volan in se zdrznil: tudi takrat sem takole čakal na

starca... Toda današnji povoženec ima moja leta, to pa še ni starost. Zelo veliko ljudi poznam, ki imajo v teh letih bele lase in brke. Morda pa sem si starca izmislil, saj je bil trk tako bliskovit, da sem moral misliti le na varnost, kako se obdržati na cesti, a svetloba žarometa mi je prikazala samo neko opletajočo silhueto sredi ceste... »Starec« se je pač zavrtal vame in zmanjšal vrednost nesreči; kajti če povoziš starega pijanega človeka in mu s tem vzameš življenje, je vseeno manj boleče, kot če ga vzameš mlajšemu, ga iztrgaš sredi dela in z obveznostmi do otrok, žene... A če ti takole sredi noči pleše sredi ceste pijani starec, veš, da se svojih okorelih pivskih razvad ne bo več odrešil. Še nekaj let in konec... No, človek mojih let je druga pesem. Je pač pregloboko pogledal v kozarec, a se mora prej ko slej strezniti, če noče izgubiti službe.

Toda danes zjutraj se je moja fiksna ideja o starcu popolnoma izničila. Konec samotolažilnega izgovora, da si pomiriš vest. Ni še čisto vse jasno – a resnica bije v oči: Povožil si človeka, ki je še dva meseca trpel pred smrtjo. Žal dejstvo, ki ga ni moč z ničimer izpodbijati, mu zmanjšati verodostojnost in si olajšati vest.

Spet sem se zdrznil. *Pobeglega voznika še iščejo*. Strah mi je v hipu zasenčil razsodnost: morilci, zločinci se radi vračajo na prizorišče zločina. Zakaj to počenjamo? Kaj nas žene na ta mesta? Res, kaj, za vraga, mi je treba riniti na ta ovinek! Sem mar morilec? Zločinec? Tega si ne bi upal trditi. A vendar – povoziti človeka do smrti ali povoziti človeka tako, da postane invalid, kar je še huje?

Naglo sem se ozrl na vse strani in odpeljal. Zdrvel sem proti zidnici, kot bi me že preganjala policija... Po dveh kozarčkih sem se »streznil«. In znova pričel analizirati svoje stanje: Vsekakor nisem kriv za smrt Antona Trtnika. Nisem. Ni morem biti. Kolovratil je po sredi ceste in nisem ga nalašč butnil... Nisem mogel zavirati tako, da ga ne bi sunil... A potem? Čemu sem odlašal? Mar sem bil res tako trčen, misleč, da se bo prikazal? Saj sem vendar *vedel*, da sem ga povozil.

Za pobegle voznike nisem nikoli imel dobre besede. Ozmerjal sem jih za strahopetce, ker so pobegnili s kraja nesreče. So bili že krivi, pijani in agresivni tipi, pa so zbežali, podleži.

Streslo me je. Morda le ne bi umrl, če bi pravočasno... Moral bi vedeti, če se je sploh še kaj zavedel. Dva meseca v nezavesti? Ne vem, ne morem vedeti.

Spet sem pričel piti. Zdaj zato, da bi se napil in pozabil... To se mi je nekako posrečilo. Vsaj zaspal sem, takoj ko sem legel. Zjutraj sem se vrnil domov z lažjo o večerajšnjem slabem počutju, in ko je šla žena po opravih, sem se zakadil v časopis.

Tri osmrtnice! V globoki žalosti žena s tremi otroki in dvema vnucoma. In umrli je bil učitelj v Malem logu! Zato je sledila osmrtnica *našemu ljubemu, nadvse skrbnemu in vzornemu učitelju – njegovi učenci in kolegi...* (In kar lepo po sredi ceste sredi trde noči v pijanskem poplesovanju!)

Počutil sem se malo bolje. Tretjo osmrtnico pa sta darovala Kulturno društvo Veliki log in Pevski zbor Piščal, katerega vodja in zborovodja je bil umrl. Bržčas se bosta zdaj oba poimenovala po njem.

Razdraženo sem odvrzel časopis. Pogreb bo torej jutri, iz hiše žalosti v Malem logu na pokopališče svetega Krištofa v Velikem logu.

»Ne bo daleč.« sem rekel. »Čez prizorišče nesreče, kajpak. Na deželi se še pogosto tako pokopavajo...« Za hip sem celo pomislil, da bi se udeležil in spoznal ženo in otroke.

»Norec!« še vedno sem imel v mislih policijo, seveda v civilu. Bi že kdo oprezoval. Mi je napisano na obrazu? Mar ni Dostojevski nekaj pisal o izdajalskih obrazih? Najbolje je pozabiti, a kako? Nič se ne da več popraviti. Bila je nesreča, a jaz nisem bil kriv. To je poglobitno. Tisti »starec«, učitelj Anton Trtnik, jo je izzval.

Trčenje je bilo neizogibno, torej posledica izziva. Je res izzival? Za božjo voljo, saj ni bil razsoden, samo opletal je in morda je spotoma prepeval, saj je bil pevovodja. Najbrž so kaj proslavljali – kakor zadnjič jaz – še bolj verjetno pa, da so po pevski vaji zavili v tisto špelunko. Pevci so dobri pivci, to drži. Žena, otroci, vnuki. To je žalost. Jutri bo hudo. In še nekaj mesecev, morda leto dni. Žena je najbrž mlajša. Lahko se še poroči. Verjetno so se dobro razumeli. Vsaj toliko, kot se jaz razumem z ženo in otroki. To je normalno. Tudi prepiramo se, a nikoli si kakšnih reči ne mečemo v glavo. Družina smo... A družina Antona Trtnika je razbita. Log bo dobil novega učitelja, novega pevovodja – toda kako je z novim možem in novim očetom?

Ne bom šel na pogreb, nikoli se ne bom prikazal na grobu Antona Trtnika, niti v Velikem in Malem logu ne. Tako bom storil kot pred dvema mesecema. Skušati pozabiti, zbrisati. Saj že po naravi nisem preveč tenkočuten in tenkovesten. In če trezno premislim tole stanje, je moja krivda majhna. Kaj bi sploh lahko naredil zanj? Če bi ga tudi zmožeg dvigniti in zbasati v avto, ga pripeljati na urgenco – za vrata, mar ne bi njegovega stanja še poslabšal? Lahko bi mi izdihnil že v avtu ali pa na operacijski mizi? Priznati je treba, da bi bilo to zanj celo odrešilno...

To noč sem slabo spal. Prizadeval sem si, da ne bi mislil na Starca, ki se je spremenil v Antona Trtnika. Bila sta navzoča kot dva pola, ki se nikakor nista mogla zlit in izkristalizirati v tako in tako osebnost. Morda zato, ker si Antona Trtnika nisem mogel predstavljati. Kakšen je? Pri nas ni v navadi, da v osmrtnicah objavljajo tudi slike pokojnikov. S tem bi mi bilo precej olajšano vedenje o človeku, ki sem ga povozil. Ali bolje: ki se je pustil povoziti. Kot bi bil sredi ceste delal samomor... Naj grem v Mali log, poiščem vdovo in jo prosim za fotografijo njenega moža? – Kaj vam bo? – Veste, jaz sem povozil vašega moža in zbežal in zdaj bi rad vedel, kakšen je bil. Kajti še zmerom sem prepričan, da sem povozil starega človeka... Lahko bi jo bil vprašal tudi zastran las in brkov. V žarometu so se mi zasvetili resnično beli lasje in brki seveda... In bi vedel in to bi bilo poglobitno za presojo o identiteti pokojnega.

Zjutraj sem se zgodaj odpravil v službo.

»Zgodnji ste, gospod šef. Je že bolje?«

Preveč glasno sem odgovoril, da je vse OK... Marljivo sem delal vse dopoldne, najbrž s prisiljeno voljo, da me ne bi »odkrili«. Ne vem, česa sem se bal. Bil sem zelo prepoten, ko sem točno opoldne segel po telefonu, da bi se z ženo zmenil za večerni koncert. Hotel sem jo presenetiti – sam pa se znova vključiti v normalno življenje... In tedaj sem ga zagledal. Tam, v naslonjaču. Smehljal se je, starec, in si hotel prižgati pipo.

Ne gre in ne gre, samo mal bi potegnu, prav lušta se mi, pa me bo spet nabasu kašelj, veste, je pogrkoval, bogve zakaj, nič se ne sekirajte, samo rahu sunk je biu.

Tedaj sem zagrabil za rešilno misel. »Poslušajte vendar,« sem govoril glasneje, »vi ste tudi iz Malega loga, najbrž je bila še kakšna nesreča med Velikim in Malim logom, morda dan prej ali kasneje... Je bila podnevi ali ponoči, to je prekleto važno. Le zakaj bi se ga učitelj, zborovodja in vodja kulturnega društva, tako nacedil, da bi plesal po cesti sredi noči, a? Vi ste bili. In niste umirali dva meseca, ampak ste se pobrali in odklamali domov. Mogoče sploh niste vedeli, kaj se je resnično zgodilo z vami? Saj je bil le *rahel* sunek!« Nisem se zavedel, da vpijem.

Kmalu so se odprla vrata in ko je gospa Julka videla, kako tulim v telefon, je nekaj zinjila, zmignila in se umaknila.

Sej sem vam reku, je zabrundal in končno le puhnil dim. Ja, rahu je biu, sej

sem vam že reku. Tista možača nas je kar pometala ven, kot bi bli smeti, takole z metlo, babnica, hehehe! je pihal in me gledal premeteno in razumevajoče hkrati.

Torej! sem se oddahnil in odložil slušalko, ne da bi poklical ženo. Če mi je že včeraj iz tega naslonjača pretil neki Anton Trtnik in klical maščevanje za svojo smrt, je tale pomirjujoči starec zdaj pravi blagodat. Toda nadležna polovica mojega jaza, ki je vsekakor hotela zadevi priti do dna, mi je prišepetavala, naj grem v čitalnico pobrskat po novicah v času nesreče – pa bo vse jasno. A drugi pol, tisti, ki sta ga skrbela delo in družina, predvsem pa uspeh napredovanja, se je oklenila odrešujočega starca.

Ko sem vstal izza mize, se mi je meglilo, vrtoglavica me je prisilila, da sem nekaj trenutkov miroval, z voljo premagal tenkovestnost in zbrisal tudi starca.

Pozneje sem prosil gospo Julko, naj naslonjač prestavijo v tajništvo, češ da mi je v napoto, saj imam dovolj klubskih stolov . . .

Naslednje dni sem lahko v miru delal. Druga polovica mi je celo namigovala, da se bodo zdaj o smrti učitelja Trtnika pač bolj potrudili najti povzročitelja nesreče. Že zaradi njegove družine. In to seveda ne bom jaz.

Davi sem prišel uro prej, saj sem imel sestanek kolegija in sem se moral dobro pripraviti. Ko mi je malo pozneje gospa Julka prinesla kavo, sem si prižgal smotko (od kar sem napredoval, kadim cigare) in še enkrat pregledal program dela.

»Saj kar gre,« sem zamrmral. »Gre. Normalno.«

Ker mi je cigara ugasnila, sem iz žepa izbrskal vžigalice.

Še men pržgi, bom še jest mal vleku . . .

Sedel je ob klubski mizici z ugaslo pipo, se muzal pod belimi brki, premeteno in vprašujoče.